

§ 3.

Søfolkernes Krav paa saadan Erstatning er sikret ved Søpanteret i Skib og Fragt efter Reglerne i Søloven af 1. April 1892 § 268 Nr. 2.

§ 4.

Denne Lov gælder ikke for Krigsskibe.

§ 5.

Loven træder i Kraft (den 1. Juli 1922).

Med Hensyn til Udkastets enkelte Bestemmelser bemærkes følgende:

Bestemmelserne i Konventionens Art. 1 og 2 findes optagne i Lovforslagets § 1 og 4. Loven omfatter efter sin Ordlyd, jfr. Konventionens Art. 1 ikke Skibe, der udelukkende gaar i Fart i indre Farvande o: Kystfart (jfr. Bekendtgørelse Nr. 193 af 1. August 1912 § 7) og Fart mellem danske Havne indbyrdes. Erstatning skal kun betales for den Tid Sømanden faktisk er arbejdsløs som Følge af Skibsforliset (Lovens § 2), saaledes at hvis der af Rederen kan anvises Sømanden andet passende til hans tidligere Beskæftigelse svarende Arbejde, er Sømanden i den Forstand pligtig til at tage dette, at hans Vægning herved vil bevirke, at Retten til Erstatning bortfalder.

Loven kommer ligeledes kun til Anvendelse, naar Skibet totalt forliser, eller lider saadan Skade, som økonomisk maa sidestilles med Forlis, f. Eks. naar Rederen mod at abandonnere Skibet faar den fulde Assurancesum udbetalt.

Kjøbenhavn, i April 1921.

Busck-Nielsen.

Chr. Christensen.

Poul Hansen.

Helper.

E. Jacobsen.

C. P. Lund.

E. Maegaard.

K. A. Rasmussen.

Alfred Ørum.

P. Villadsen,
Sekretær.